

STUDENTSKÝ ŽIVOT

Kája: Ahoj Deny, tak jak se cítíš?

Denča: Ahojky Kájo, dneska je to o něco lepší, ale furt žádná sláva, co ty, jak to jde ve škole?

Kája: Ach jo, to je škoda, chybíš mi. Ve škole je to hrůza, samý testy a tak, však to znáš.

Ivča: Ahojky holky, tak co je nového?

Denča: Mám streptokoka.

Ivča: Jaj, chudáku, to ti vůbec nezávidím.

Denča: Ale za týden mě, Kájo, čekej ve škole jako na koni :-)

Kája: Počítám s tebou (přidám palec nahoru) Fakticky jsi mi ve škole chyběla.

Denča: Ty mně přeci taky. Víte, co bychom měly udělat, až budu zdravá? Měly bychom si společně někam vyrazit, pobavit se, pokecat a tak. Možná bychom mohly uspořádat i nějakou dámskou jízdu, co vy na to?

Ivča: To by byla paráda!

Kája: To už tady dlouho nebylo – dámská jízda. :D Ale jsem pro!

Většina lidí si myslí, že my studenti si žijeme skvěle, nemáme si na co stěžovat, máme spoustu času na kamarády, koníčky, zájmy, zábavu atd. Ale víte co? Já si to nemyslím.

Ano, možná máme slevy a je jedno, zda se to týká konkrétních obchodů či jízdného, ale zas taková paráda, jak se může zdát, to taky není. Většina vidí jen samá pozitiva a zavírá oči před negativy, které s sebou studium nese, stejně tak jako ostatní věci, protože svět není jenom černobílý a neexistuje jen dobro a zlo. Svět dokáže být i šedý a občas nejsme schopni včas rozpoznat, zda se jedná o světlo či temnotu.

Být studentem je někdy vážně velká otrava, říkám-li velká, tak myslím opravdu velká. Nevyděláváte, a když konečně dorazíte domů, tak vás místo zaslouženého odpočinku čeká další učení, protože se zítra, za dva dny, za týden, za dva týdny píše velký test, na kterém si musíte dát záležet, protože nestačí jít si to tam jen odsedět, chcete přece něčeho dosáhnout, když už tam musíte trávit svůj čas. A jak tvrdí jedna naše paní učitelka, jež nás všechny naučila úspěšně psát všemi deseti: „Když to nejde silou, půjde to ještě větší silou.“ A má pravdu.

Po třech hodinách učení, během nichž jsem se snažila vecpat všechny životně potřebné informace do svého kapacitně omezeného mozku, toho mám už vážně plné zuby. Nejradši bych se na všechno vykašlala a šla si lehnout, nebo sednout ke stolu a psát dívčí román

Občas závidím hloupým lidem. Nikdo na ně netlačí, aby domů nosili samé chvalitebné, nejlépe samé výborné, hlavně žádné dobré. Než usnou, netíží je žádné obavy, zda ten zítřejší test napíšíou na jedničku. Nebojí se jít domů, pokud se jim písemma nepovede.